

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 13, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:579](#) 12-06-2026

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:451](#) 01-05-2026

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1617](#) 16-06-2026

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:2420](#) 19-06-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:7323](#) 16-06-2026

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:2355](#) 12-06-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:15848](#) 12-05-2026

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:4488](#) 22-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3455](#) 07-04-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:4324](#) 30-03-2026

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2026:155](#) 15-06-2026

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2026:154](#) 15-06-2026

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot ondertoezichtstelling. Ondanks de grote zorgen is de kinderrechter van oordeel dat de ouders voldoende bereid en in staat moeten worden geacht om de zorgen over de minderjarigen weg te nemen.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn met elkaar gehuwd. De vader en de moeder zijn belast met het ouderlijk gezag over minderjarige 1 en minderjarige 2. De minderjarigen wonen bij de moeder.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt de minderjarigen onder toezicht te stellen. De raad maakt zich zorgen over de ingrijpende gebeurtenissen die de kinderen hebben meegemaakt in het verleden en over de individuele ontwikkeling van de kinderen. In het verleden zijn de kinderen blootgesteld aan de spanningen tussen de ouders, waarbij onder meer middelengebruik, huiselijk geweld, politiecontacten en de toeslagenaffaire een rol hebben gespeeld. De ouders hanteren verschillende opvoedstijlen, waardoor er een gebrek aan structuur en regelmaat is thuis. Beide ouders zijn belast met persoonlijke problematiek. Ten aanzien van minderjarige 1 zijn er zorgen over zijn emotie- en agressieregulatie (onder meer richting zijn ex-vriendin die stelt te zijn mishandeld), uitval op school, middelengebruik, veelvuldige politiecontacten (wat heeft geleid de persoonsgerichte aanpak) en het zorgelijke netwerk waar hij zich in bevindt. Ook bij minderjarige 2 is probleemgedrag zichtbaar op en buiten school. De raad acht intensieve gezinsbehandeling noodzakelijk maar vraagt zich af of iedereen bereid en in staat is hieraan mee te werken.

Beide ouders vinden een ondertoezichtstelling onnodig. Dit zorgt alleen maar voor onrust en de zorgen die er waren zijn (grotendeels) weggenomen.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter constateert dat er ten aanzien van minderjarige 1 sprake is van een ernstige bedreigde ontwikkeling. Deze ontwikkelingsbedreiging ligt in zorgen over de gestagneerde schoolgang, het middelengebruik, de veelvuldige politie- en justitiecontacten en de emotie- en agressieregulatieproblematiek. De kinderrechter ziet evenwel geen aanleiding om de

verzochte ondertoezichtstelling voor minderjarige 1 toe te wijzen en overweegt daartoe als volgt. De beoogde gecertificeerde instelling heeft – in lijn met het advies van de raad – ter zitting aangegeven ter afwending van de zorgen binnen dit gezin intensieve hulpverlening (Multi-Dimensionele FamilieTherapie; MDFT) in te willen zetten. Om dergelijke hulpverlening te laten slagen moeten zowel de ouders als minderjarige 1 – mede gelet op zijn leeftijd – hun toestemming dan wel medewerking daaraan verlenen. Minderjarige 1 is daartoe niet bereid. Verder is uit het dossier en hetgeen op de zitting is besproken gebleken dat de ouders zeer betrokken zijn bij de kinderen en zich actief inspannen om de kinderen te begeleiden en stimuleren naar een positieve (maatschappelijke) ontwikkeling.

Ten aanzien van minderjarige 2 ziet de kinderrechter geen ernstige ontwikkelingsbedreiging. Er zijn wel zorgen maar die kunnen naar verwachting binnen het vrijwillig kader worden weggenomen.

Conclusie

Het verzoek tot ondertoezichtstelling van de minderjarige wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:15848

Zaaknummer: C/09/704279 / JE RK 26-735

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervolg op de zaak waarin de Hoge Raad prejudiciële vragen van de rechtbank Noord-Nederland heeft beantwoord over de rechtsbescherming van een kind dat in een pleeggezin is of wordt geplaatst en van ouders bij een gezagsbeëindiging, in het bijzonder wanneer sprake is van onzekerheid over het perspectief van het kind en de bestendigheid van de uithuisplaatsing.

Feiten en omstandigheden

Het gaat in de gevoegd behandelde zaken om een 4-jarig kind dat vrijwel zijn gehele leven bij zijn oma verblijft, omdat de ouders onvoldoende in staat zijn gebleken in zijn opvoedingsbehoeften te voorzien. Het kind is kort na de geboorte bij oma geplaatst vanwege grote zorgen (o.a. over huiselijk geweld, middelenmisbruik en beperkte opvoedcapaciteiten). De oma biedt het kind feitelijk al jarenlang de dagelijkse verzorging en opvoeding en hij ervaart haar woning als zijn vertrouwde leefomgeving. Er is geen sprake van acute onveiligheid, maar de verzwaarde zorgvraag van het kind maakt dat oma de grenzen van haar draagkracht nadert.

De Raad voor de Kinderbescherming en de gecertificeerde instelling (GI) achten het, mede in het licht van de aanvaardbare termijn, niet reëel dat de ouders binnen een voor het kind verantwoorde termijn in staat zullen zijn de volledige opvoeding van hem op zich te nemen. Wat de oma betreft, is gebleken dat de pleegzorgplaatsing via het Leger des Heils is beëindigd omdat niet meer aan de pleegzorgcriteria werd voldaan, onder meer wegens het niet naleven van afspraken, een wisselende en conflictueuze relatie met de moeder en beschuldigingen over en weer, waaronder mogelijk seksueel grensoverschrijdend gedrag door de partner van oma. Deze voorgeschiedenis heeft geleid tot het oordeel van de GI en eerder ook van de pleegzorgaanbieder dat de situatie bij oma, mede door haar beperkte draagkracht, onvoldoende bestendig en onvoldoende transparant is.

In de door de kinderrechtster gestarte prejudiciële procedure heeft de Hoge Raad zich uitgelaten over de (rechts)bescherming van het kind en de ouders in situaties waarin een

minderjarige in een pleeggezin wordt geplaatst, de pleegzorgaanbieder of GI de plaatsing niet (meer) wil continueren, en tevens een gezagsbeëindiging aan de orde is. De Hoge Raad heeft in het beantwoorden van de vragen vooropgesteld dat het recht van het kind op veiligheid en bescherming meebrengt dat wanneer de GI een pleeggezin als onvoldoende veilig acht, zij van (voortzetting van) die plaatsing moet afzien en de kinderrechter dienovereenkomstig moet beslissen als hij dat oordeel deelt. Ook heeft de Hoge Raad, in aansluiting op de jurisprudentie van het EHRM, nogmaals benadrukt dat het doel van gezinshereniging niet te snel mag worden losgelaten. Voor pleegzorg specifiek volgt uit de prejudiciële beslissing dat de kinderrechter, ondanks een (negatieve) screening of het beëindigen van pleegzorg door de aanbieder, de plaatsing in een pleeggezin niet uitsluitend op basis daarvan mag beëindigen, maar dat hij alle beschikbare informatie moet meewegen bij de vraag welke plek voor het kind gewenst is.

Beoordeling en motivering

Volgens de kinderrechter is de verwachting niet gerechtvaardigd dat de ouders in staat zijn binnen een aanvaardbare termijn weer zelfstandig voor de minderjarige te zorgen. Desondanks wordt geoordeeld dat een verlenging van de ondertoezichtstelling en van de machtiging tot uithuisplaatsing volstaat, in deze overgangsfase, om de juridische basis te bieden voor het zoeken naar en realiseren van een passende voorziening van pleegzorg of een daarmee vergelijkbare residentiële voorziening. Daarbij geldt dat met het oog op de positieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM, de GI gehouden blijft de band tussen het kind, de ouders en de oma, waar mogelijk en verantwoord, in stand te houden en contact te faciliteren, zonder hem bloot te stellen aan onevenredige hardheid. De kinderrechter zal daarom aan de GI een algemene machtiging tot uithuisplaatsing verlenen.

Alles afwegend, komt de kinderrechter tot het oordeel dat het in het zwaarwegende belang van het kind is dat doelgericht wordt toegewerkt naar een plaatsing in een voorziening van pleegzorg of een kleinschalige, pleegzorgachtige voorziening met specifieke deskundigheid en de mogelijkheid van 24-uurstoezicht en -begeleiding. Alle andere alternatieven, zoals plaatsing bij de ouders of voortzetting van de plaatsing bij oma, worden als onvoldoende beoordeeld.

Conclusie

De kinderrechter verlengt de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing van de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 19-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:2420

Zaaknummer: 239726, 235781, 248721, 255823

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om herroeping van adoptie. Vervolg op|ECLI:NL:OGEAA:2025:343. Adoptiemoeder verzoekt om herroeping van de adoptie, maar is niet-ontvankelijk. Bijzondere curator heeft namens het kind een verzoek ingediend om de adoptie door de adoptiemoeder te herroepen, maar dat verzoek wordt afgewezen. De rechter vindt het van belang dat een eventuele herroeping écht de eigen keuze van het kind zal zijn. Er is op dit moment geen juridische noodzaak om in te grijpen. Het kind heeft nog (minstens) tot het 30e levensjaar om te beslissen wat het wil. Rechter legt beslissing uit in een aparte brief aan het kind.

Feiten en omstandigheden

Het kind is als peuter, samen met haar broertje, geadopteerd door de adoptieouders. Het broertje kampte met gedragsproblemen en is later teruggebracht naar het kindertehuis, zonder dat het kind wist dat dit zou gebeuren. De band tussen het kind en de adoptiemoeder is altijd moeizaam geweest en is inmiddels slecht; de adoptieouders zijn zelf ook gescheiden. Het kind woont nu bij de adoptievader, die alleen het gezag over haar heeft; er is geen omgang met de adoptiemoeder. De adoptiemoeder wil niet langer adoptiemoeder zijn en wil ook de juridische band verbreken. Een eerdere tussenbeschikking heeft een bijzondere curator benoemd om te onderzoeken of herroeping in het belang van het kind is.

De adoptiemoeder verzoekt herroeping van de adoptie. De bijzondere curator concludeert in zijn rapport, zonder een formeel verzoek namens het kind in te dienen, dat herroeping wél in het belang van het kind is: de relatie met de adoptiemoeder is emotioneel belastend en zal naar verwachting niet verbeteren, en herroeping zou het kind rust en ruimte voor identiteitsontwikkeling bieden. Beide adoptieouders onderschrijven dit advies.

Beoordeling en motivering

De rechter stelt voorop dat de wet herroeping van adoptie alleen toestaat op verzoek van de

geadopteerde zelf; de adoptiemoeder is daarom niet-ontvankelijk. Voor herroeping op verzoek van (namens) het kind moet sprake zijn van ‘sufficiently sound and weighty considerations in the interests of the child’ – daarvan is naar het oordeel van de rechter nu geen sprake.

De rechter overweegt dat de slechte relatie tussen het kind en de adoptiemoeder niet zal verbeteren, ongeacht of de adoptie wordt herroepen, en dat de door de bijzondere curator gewenste duidelijkheid over waar het kind opgroeit en wie beslissingen mag nemen er feitelijk al is: de adoptiemoeder heeft geen gezag en geen omgang. Ook wijst de rechter op onzekere gevolgen van herroeping voor de nationaliteit van het kind.

Doorslaggevend acht de rechter dat een herroeping op dit moment niet werkelijk de eigen keuze van het kind zou zijn, maar een keuze die haar wordt opgedrongen doordat de adoptiemoeder de procedure is gestart. Het kind kan de gevolgen van herroeping nog niet overzien en wil er niet over praten. Omdat kinderen van nature loyaal zijn aan hun opvoeders, ook bij een moeizame hechting, vindt de rechter dat deze keuze op deze leeftijd nog niet van het kind gevraagd mag worden. De rechter benadrukt dat het kind tot ten minste haar dertigste de tijd heeft om zelf te beslissen of zij de adoptie wil laten herroepen, en dat juist het behoud van die eigen keuzevrijheid in haar belang is.

De rechter licht de beslissing bovendien toe in een persoonlijke, in de beschikking opgenomen brief aan het kind, waarin wordt benadrukt dat niets van wat haar is overkomen haar schuld is en dat de keuze over herroeping volledig aan haarzelf is, zonder haast.

Conclusie

De rechter verklaart de adoptiemoeder niet-ontvankelijk in haar verzoek tot herroeping van de adoptie en wijst het meer of anders verzochte af (waaronder het namens het kind geopperde verzoek tot herroeping).

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 15-06-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:154

Zaaknummer: AUA202501090

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Adoptie door pleegouders in kennelijk belang minderjarige, niet te verwachten dat de vader nog invulling geeft aan zijn ouderschap ondanks diens wens tot contact. Het toestemmingsvereiste van de vader naar Belgisch recht wordt gepasseerd. Ook de gevraagde wijziging van geslachtsnaam en voornaam wordt toegewezen.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige van 14 jaar oud is kort na zijn geboorte uit huis geplaatst en woont sinds 2012 bij zijn pleegouders. Het gezag van beide ouders over hem is beëindigd; een gecertificeerde instelling is tot voogd benoemd. De minderjarige heeft een jonger zusje dat bij de vader woont. Het contact tussen de minderjarige en de vader is in 2017 gestopt; latere pogingen van de vader om dit te herstellen hebben slechts tot één contactmoment geleid, waarna er geen contact meer is geweest. De minderjarige wil zelf geadopteerd worden door zijn pleegouders en zijn voor- en achternaam wijzigen. De rechtbank heeft de adoptie en de naamswijzigingen toegewezen. De vader komt hiertegen in hoger beroep.

Grievens

De vader verzoekt vernietiging van de beschikking en afwijzing van de verzoeken van de pleegouders. Hij voert aan dat zijn dochter als belanghebbende had moeten worden aangemerkt en gehoord; een bijzondere curator had moeten worden benoemd voor beide kinderen; adoptie niet in het kennelijk belang van de minderjarige is zolang er geen contactherstel heeft plaatsgevonden; hij, anders dan de moeder, wél nog invulling aan zijn ouderschap kan en wil geven; zijn toestemming naar Belgisch recht ten onrechte is gepasseerd en dat de geslachtsnaams- en voornaamswijziging de band van de minderjarige met zijn afkomst wegneemt.

De pleegouders verzoeken bekrachtiging van de beschikking.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat het zusje geen belanghebbende is: haar belang bij het voortbestaan van de

familierechtelijke betrekking tussen de vader en de minderjarige is slechts afgeleid, en van *family life* tussen beide kinderen (art. 8 EVRM) is nooit sprake geweest. Om dezelfde reden wordt geen bijzondere curator voor haar benoemd. Benoeming van een bijzondere curator voor de minderjarige van 14 jaar oud valt buiten de reikwijdte van artikel 1:212 BW en is niet in zijn belang noodzakelijk op grond van artikel 1:250 BW.

Bij de beoordeling van het kennelijk belang weegt het hof zwaar mee dat de minderjarige al zijn hele leven bij de pleegouders woont, hen als zijn ouders beschouwt en zelf een heldere, doordachte wens tot adoptie heeft geuit. Dat toekomstig contactherstel met de vader mogelijk zou zijn, staat aan adoptie niet in de weg.

Met betrekking tot de vraag of de minderjarige nog iets van de vader als ouder te verwachten heeft, overweegt het hof expliciet dat op de overheid een positieve verplichting rust om persoonlijke banden tussen ouder en kind in stand te houden en te bevorderen, en dat de voogd na 2017 onvoldoende initiatief heeft genomen om contactherstel te onderzoeken. Dit verwijt wordt echter niet doorslaggevend geacht: beslissend is niet of er feitelijk contact is (geweest), maar of de vader nog invulling kan geven aan het ouderschap in de zin van verzorging, opvoeding of gezag. Nu de minderjarige sinds 2013 structureel bij de pleegouders opgroeit en de vader sinds 2015 geen gezag meer heeft, is dat niet het geval.

Voor het passeren van de vaderlijke toestemming naar Belgisch (oud) recht toetst het hof of een grondig maatschappelijk onderzoek heeft plaatsgevonden en of de vader zich niet meer om de minderjarige heeft bekommerd. Beide worden bevestigend beantwoord: het enkele bestaan van een biologische band is onvoldoende, en de spaarzame, wisselende contactpogingen van de vader wegen niet op tegen het ontbreken van een feitelijke ouderrol.

Bij de naamswijzigingen erkent het hof dat dit ingrijpt op het privéleven van de vader en de minderjarige (art. 8 EVRM), maar het acht de inbreuk bij wet voorzien en noodzakelijk, mede gelet op de wettelijke hoofdregel bij adoptie en de langdurige, consistente wens van de minderjarige zelf.

Ten overvloede wijst het hof op een wetsvoorstel Afbouw interlandelijke adoptie en vereenvoudiging identiteitsherstel dat in januari 2026 in consultatie is gebracht en de mogelijkheden tot herroeping van adoptie en identiteitsherstel door wijziging van naam zou verruimen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank waarbij de adoptie is uitgesproken en de geslachtsnaam en voornaam van de minderjarige zijn gewijzigd, en wijst het in hoger beroep

meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1617

Zaaknummer: 200.360.489/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot geslachtswijziging op de geboorteakte. Recht op erkenning van de genderidentiteit, ingevolge artikel 8 EVRM.

Feiten

Verzoeker is geboren in 2000 en staat in de geboorteakte geduid als vrouwelijk met de daarbij horende voornamen. Bij beschikking van 12 december 2017 heeft het Gerecht de voornamen van verzoeker gewijzigd.

Verzoek en standpunten

Verzoeker vraagt het Gerecht de geslachtsaanduiding in de geboorteakte te wijzigen van 'vrouwelijk' naar 'mannelijk' en baseert dit op artikel 8 EVRM en artikel 1:24 van het Burgerlijk Wetboek van Aruba (hierna: BWA).

Standpunten verzoeker

Verzoeker wil dat zijn geboorteakte wordt aangepast naar mannelijk, en onderbouwt dit met twee medische verklaringen. Daarin staat dat hij al jaren in transitie is, hormonale behandeling krijgt en een duurzame, consistente mannelijke genderidentiteit heeft. Ook krijgt hij al jarenlang medische begeleiding voor genderdysforie en transitie. De artsen bevestigen dat hij volledig in staat is deze keuze bewust te maken.

Standpunten Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Aruba (ABS)

De ABS acht dat artikel 1:24 BWA geen basis biedt voor een wijziging van de geslachtsaanduiding en verwijst naar het oordeel van het Gerecht.

Oordeel Gerecht

In ECLI:NL:OGHACMB:2026:124 oordeelde het Hof dat zonder een wettelijke regeling in Aruba voor de wijziging van de geslachtsaanduiding in de geboorteakte wegens genderdysforie, rechters per individueel geval beslissen. Het Hof past daarbij dezelfde lijn toe die de Hoge Raad vaststelde voor genderneutraliteit (HR 4 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:336):

de genderidentiteit valt onder de privacy (art. 8 EVRM) en Aruba is als onderdeel van Nederland verdragspartij bij het EVRM. Onder omstandigheden moet juridische erkenning worden gegeven aan de genderidentiteit van transgenderpersonen. Daardoor hebben zij recht op een aanpassing van de geslachtsaanduiding in de geboorteakte. De overheid heeft slechts een *small margin of appreciation*.

Het Gerecht wijst het verzoek toe daar verzoeker een duurzaam beleefde mannelijke genderidentiteit heeft die niet overeenkomt met de geboorteakte. Door het langdurige leven als man, de naamswijziging en de medische begeleiding bij genderdysforie heeft hij, niet gelet op artikel 1:24 BWA, maar ingevolge artikel 8 EVRM recht op juridische erkenning van de genderidentiteit.

Het Gerecht draagt de ABS op om de geslachtsaanduiding in de geboorteakte te wijzigen van vrouwelijk naar mannelijk. Het Gerecht kan geen wijziging gelasten voor alle officiële documenten, maar na de aanpassing van de geboorteakte kan verzoeker de overige documenten laten aanpassen.

Beslissing

Het Gerecht gelast de geslachtswijziging in de burgerlijke stand van 'vrouwelijk' naar 'mannelijk'.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 15-06-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:155

Zaaknummer: AUA202601135

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen vervangende toestemming voor het indienen van een geslachtsnaamwijziging want niet in het belang van de minderjarige.

Feiten

Het huwelijk van partijen is ontbonden in 2015. De ouders hebben gezamenlijk gezag over hun minderjarige kind.

Beoordeling

Wijziging geslachtsnaam en vervangende toestemming/bijzondere curator

De vrouw verzoekt primair wijziging van de geslachtsnaam van de minderjarige van de achternaam van de vader naar de achternaam van de moeder en subsidiair vervangende toestemming voor het indienen van een aanvraag bij Justis. De man verzoekt een bijzondere curator voor de minderjarige en een raadsonderzoek. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert toewijzing van het verzoek van de man tot benoeming van een curator of afwijzing van het verzoek van de vrouw.

Wijziging geslachtsnaam

De rechtbank acht de vrouw niet-ontvankelijk want volgens artikel 1:7 BW kan de rechter de geslachtsnaam niet wijzigen.

Benoeming bijzondere curator

De rechtbank wijst het verzoek van de man af wegens een gebrek aan steun in de wet, gelet op artikel 1:250 BW. Het artikel ziet op de zorg en opvoeding van minderjarigen waarbij de belangen van de ouder(s) strijdig zijn met de belangen van de minderjarigen. In de huidige procedure ontbreekt dit. De rechtbank kan beslissen op basis van de standpunten van partijen en de minderjarige; er is geen aanleiding voor de benoeming van een curator. Het raadsonderzoek wordt afgewezen want het draagt niets bij.

Vervangende toestemming

Volgens artikel 1:5 BW bepalen de ouders gezamenlijk de geslachtsnaam van het kind via een procedure bij de burgerlijke stand. Terugkomen op de geslachtsnaamkeuze is niet mogelijk. Volgens artikel 1:7 BW kan de geslachtsnaam worden gewijzigd op verzoek van de persoon of een vertegenwoordiger; een amvb (Besluit geslachtsnaamswijziging) regelt de gronden en de procedure. Justis behandelt de verzoeken namens de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. De Justis-procedure vereist dat bij een naamswijziging van een minderjarige met gezamenlijk gezag beide ouders de aanvraag ondertekenen. Indien een ouder zonder de andere gezagdragende ouder een aanvraag wil indienen, is vervangende toestemming van de rechtbank vereist; na toewijzing kan de aanvraag bij Justis worden ingediend.

Rechtbanken behandelen verzoeken om vervangende toestemming op grond van artikel 1:253a BW en beslissen volgens het belang van de minderjarige.

De wetgever kent de keuze van de geslachtsnaam toe aan alle juridische ouders; artikel 1:5 lid 4 BW ziet op de familierechtelijke betrekking, niet op het gezag. Een naamskeuze of naamswijziging is geen gezagsbeslissing. Onenigheid over een verzoek aan de Koning tot naamswijziging vormt geen geschil omtrent het ouderlijk gezag en valt buiten de reikwijdte van artikel 1:253a BW.

Justis verlangt ten onrechte vervangende toestemming wanneer één gezagdragende ouder een verzoek doet op grond van artikel 1:7 BW. De procedure is bestuursrechtelijk; de andere juridische ouder is betrokken als belanghebbende (art. 1:2 Awb). Artikel 1:253i BW is ook niet van toepassing; het ziet op de vertegenwoordiging van de minderjarige in burgerlijke handelingen, wat niet de vertegenwoordiging in de bestuursrechtelijke Kroonprocedure van artikel 1:7 lid 1 BW omvat.

Er ontbreekt een wettelijke grondslag voor de door Justis verzochte vervangende toestemming. Zonder toewijzing kan de vrouw geen verzoek doen op basis van artikel 1:7 BW en geen naamswijziging bij Justis aanvragen. Daar haar verzoek aansluit bij vergelijkbare maar hier niet toepasselijke bepalingen (art. 1:253a BW en art. 1:253i BW), beoordeelt de rechtbank het verzoek toch.

De rechtbank wijst het verzoek om vervangende toestemming af. De identiteit van de minderjarige omvat beide ouders; de naam van de vader blijft deel daarvan, ook bij een hechte band met de familie van de moeder.

Volgens de vrouw is de wens van de minderjarige puur gevoelsmatig. De rechtbank deelt de zorg van de raad en acht een naamswijziging in de huidige levensfase niet in het belang van de minderjarige. De naamswijziging kan invloed hebben op zijn ontwikkeling; de minderjarige zit in de puberteit en kan later anders denken over de vader. Relaties hebben twee kanten; een

naamswijziging ervaart de vader vast als een afwijzing. Dat reële effect op de verhouding vader-kind wordt door de minderjarige onderschat.

De rechtbank vindt een naamswijziging in de huidige levensfase niet in het belang van de minderjarige. Een goede identiteitsontwikkeling weegt zwaarder dan het delen van een naam met de opvoeder of familieleden. Bij meerderjarigheid kan de minderjarige de consequenties van de geslachtsnaamswijziging beter overzien. De minderjarige kan zelf een verzoek indienen bij de Koning.

Beslissing

De rechtbank verklaart de vrouw niet-ontvankelijk in haar primaire verzoek en wijst het anders of meer verzochte af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:7323

Zaaknummer: C/10/716055 / FA RK 26-1844

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wie beslist er of iemand ‘echt’ gehuwd is: de BRP of de rechter? In deze zaak legt de rechtbank uit dat de bevoegdheid om het bestaan en de rechtsgeldigheid van een (buitenlands) huwelijk te beoordelen, bij de rechter ligt en niet bij het college van B&W of een daartoe gemandateerde ambtenaar. De BRP is een administratieve basisregistratie met authentieke gegevens, geen constitutioneel huwelijksregister: een inschrijving – zelfs op basis van een verklaring onder ede – is een zwaarwegend bewijsmiddel, maar geen bindend materieelrechtelijk oordeel over het huwelijk. In procedures over echtscheiding en andere familierechtelijke rechtsgevolgen moet de rechter daarom zelfstandig, op basis van alle stukken en verklaringen, vaststellen of van een rechtsgeldig en voor erkenning vatbaar huwelijk kan worden uitgegaan, ook als de BRP iets anders suggereert of juist steun biedt. De BRP-registratie fungeert daarbij als belangrijk startpunt in de bewijsvoering, maar kan worden weerlegd wanneer verklaringen innerlijk tegenstrijdig of ongeloofwaardig zijn of wanneer partijen geen gebruikmaken van een geboden bewijsgelegenheid. In dit geval oordeelt de rechtbank – mede wegens tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen van de vrouw en het bewust afzien van nadere bewijslevering – dat het bestaan van het gestelde huwelijk niet is komen vast te staan, en verklaart de rechtbank de vrouw in haar verzoek tot echtscheiding (opnieuw) niet-ontvankelijk, ondanks de BRP-registratie en de andersluidende opvatting van de gemeentelijke ambtenaar.

Feiten en omstandigheden

De vrouw verzoekt de echtscheiding uit te spreken en nevenvoorzieningen te treffen ten aanzien van de kinderen. Zij stelt dat zij in Eritrea met de man is gehuwd. In een eerdere procedure heeft de vrouw tegenstrijdig verklaard over het land waar het huwelijk zou zijn gesloten. Omdat zij geen huwelijksakte of ander voldoende bewijs overlegde en geen gebruikmaakte van de geboden mogelijkheid om nader bewijs te leveren, is zij toen niet-ontvankelijk verklaard. Het gestelde huwelijk staat wel geregistreerd in de BRP. Het college van burgemeester en wethouders heeft geweigerd deze registratie te wijzigen en heeft zich op het standpunt gesteld dat de rechtbank van het geregistreerde huwelijk had moeten uitgaan.

Verzoek en standpunten

De vrouw verzoekt opnieuw de echtscheiding uit te spreken en nevenvoorzieningen te treffen. Daarnaast heeft zij vervangende toestemming gevraagd voor de aanvraag van reisdocumenten voor de kinderen.

Het college stelt dat de verklaring onder ede en de daarop gebaseerde BRP-registratie voldoende grond bieden om het bestaan van het huwelijk aan te nemen. Volgens het college heeft de rechtbank ten onrechte te veel gewicht toegekend aan het ontbreken van een huwelijksakte. Het college voert aan dat bij de inschrijving in de BRP al is getoetst of het buitenlandse huwelijk voor registratie in aanmerking kwam (art. 10:31 BW en art. 2.8 en 2.10 Wet BRP). De vrouw is bovendien erkend vluchteling en kan volgens het college redelijkerwijs niet worden tegengeworpen dat zij geen huwelijksakte kan overleggen. Artikel 815 lid 6 Rv biedt juist ruimte om in zo'n situatie met andere stukken, waaronder een verklaring onder ede, te volstaan.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) wijst op de nadelige gevolgen van de voortdurende onduidelijkheid over de huwelijks staat voor de kinderen.

Beoordeling en motivering

Bevoegdheid en toepasselijk recht

De Nederlandse rechter is bevoegd, omdat partijen hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben (art. 3 onder a en i Brussel II-ter). Op grond van artikel 10:56 BW is Nederlands recht van toepassing.

Het verzoek om vervangende toestemming voor reisdocumenten kan niet als nevenvoorziening in de echtscheidingsprocedure worden behandeld. Artikel 827 Rv bevat een limitatieve opsomming van toegestane nevenvoorzieningen. Omdat het belang van de kinderen een overweging van de eerste orde is, wordt dit verzoek afgesplitst en afzonderlijk

behandeld.

Ontvankelijkheid van de vrouw

De eerdere beschikking, waarin de vrouw niet-ontvankelijk is verklaard, is in kracht van gewijsde gegaan. Hoewel een beroep op gezag van gewijsde in beginsel aan partijen is, kan in zaken van openbare orde aanleiding bestaan om een eerdere onherroepelijke beslissing niet zonder meer te passeren. De rechtsgeldigheid en erkenning van een huwelijk raken aan de openbare orde. De rechtbank heeft partijen hierover gehoord.

De rechtbank ziet geen aanleiding het verzoek opnieuw inhoudelijk te beoordelen. De vrouw heeft niet verklaard waarom zij tegenstrijdig heeft verklaard over het land waar zij zou zijn gehuwd. De rechtbank acht het ongeloofwaardig dat zij niet weet waar het huwelijk is gesloten. Bovendien heeft zij in de eerdere procedure bewust afgezien van de mogelijkheid om schriftelijk of door getuigen bewijs te leveren. Het bestaan van het huwelijk is daarom niet komen vast te staan.

De rechtbank verwerpt het standpunt van het college. De bevoegdheid om te beoordelen of een huwelijk bestaat, rechtsgeldig is en in Nederland kan worden erkend, ligt bij de rechter (zie Boek 1 en Boek 10 BW, waaronder art. 10:31 BW). De BRP is een administratieve basisregistratie met authentieke gegevens, maar geen constitutioneel huwelijksregister. De gemeentelijke ambtenaar registreert rechtsfeiten op basis van akten en brondocumenten, maar geeft daarmee geen bindend materieelrechtelijk oordeel over het bestaan of de erkenning van een huwelijk. De BRP-registratie en een daaraan ten grondslag liggende verklaring onder ede vormen wel belangrijke bewijsmiddelen. De rechter moet deze meewegen, maar mag op grond van alle beschikbare gegevens tot een andere conclusie komen. Dat geldt in het bijzonder wanneer verklaringen onderling tegenstrijdig of ongeloofwaardig zijn en een partij afziet van nadere bewijslevering.

De rechtbank overweegt vervolgens dat het standpunt van het college bovendien berust op onvolledige informatie, omdat het college alleen de eerdere eindbeschikking heeft ontvangen en niet het volledige procesdossier. Uit dat dossier blijkt dat de rechtbank de verklaringen van de vrouw wel degelijk heeft meegewogen en haar gelegenheid heeft gegeven nader bewijs te leveren. Van een voor herstel vatbare kennelijke fout (art. 31 Rv) is geen sprake. De door de raad genoemde praktische gevolgen voor de kinderen vormen evenmin een juridische grond om anders te beslissen.

Conclusie

De rechtbank verklaart de vrouw niet-ontvankelijk in haar verzoek tot echtscheiding en de

daarop gebaseerde nevenvoorzieningen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 12-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:2355

Zaaknummer: C/18/249514 / FA RK 25-5227

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Personen- en familierecht. Jeugdrecht. Machtiging tot uithuisplaatsing bij moeder. Zorgregeling als titel voor verblijf kinderen bij moeder na verstrijken termijn machtiging tot uithuisplaatsing. Verzoek hoofdverblijfplaats (art. 1:253a BW)? Uitleg gedingstukken.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben gezamenlijk gezag over de minderjarige kinderen. De kinderen zijn onder toezicht gesteld en verbleven aanvankelijk op grond van een machtiging tot uithuisplaatsing bij de moeder. In een afzonderlijke procedure over de ontbinding van het geregistreerd partnerschap is een voorlopige zorgregeling vastgesteld. Op grond daarvan verblijven de kinderen hoofdzakelijk bij de moeder en eens per twee weken een weekend bij de vader.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft in de onderliggende procedure verzocht om verlenging van de ondertoezichtstelling, maar geen verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing. De vader verzocht daarom de kinderen bij hem terug te plaatsen. De rechtbank verklaarde hem niet-ontvankelijk, op basis van de voorlopige zorgregeling die is vastgesteld. Het hof bekrachtigde de beschikking en wees het verzoek tot terugplaatsing niet toe.

Verzoek en cassatieklachten

De vader komt in cassatie op tegen de beslissing over zijn zelfstandige verzoek tot terugplaatsing. Hij klaagt allereerst dat de rechtbank en het hof ten onrechte zouden hebben geoordeeld dat in de procedure over de ondertoezichtstelling niet kan worden beslist over de hoofdverblijfplaats van de kinderen en dat dit uitsluitend in de procedure over de ontbinding van het geregistreerd partnerschap kan gebeuren. Daarnaast stelt de vader dat een gezaghebbende ouder in een procedure waarin geen verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing is verzocht, ontvankelijk is in een verzoek tot terugplaatsing. Het hof had dit verzoek volgens hem inhoudelijk moeten beoordelen. Ten slotte voert de vader aan dat zijn verzoek moest worden opgevat als een verzoek tot vaststelling van de hoofdverblijfplaats op grond van artikel 1:253a BW. Het hof had daarom moeten toetsen welke beslissing in het belang van de kinderen wenselijk was.

Beoordeling en motivering

Uithuisplaatsing, zorgregeling en hoofdverblijfplaats

De procureur-generaal (P-G) stelt voorop dat een machtiging tot uithuisplaatsing de titel vormt voor het verblijf van een kind buiten het gezin (art. 1:265b lid 1 jo. art. 1:265a BW). Wanneer de machtiging eindigt, moet het kind in beginsel worden teruggeplaatst. Daarnaast benadrukt de P-G, met verwijzing naar artikelen 7 en 9 IVRK en artikel 8 EVRM en het noodzakelijkheidscriterium, dat een uithuisplaatsing primair gericht moet zijn op hereniging van het kind met de ouders. Hieruit volgt dat een kind zodra dit mogelijk is weer thuis moet worden geplaatst.

Een kind kan echter ook worden geplaatst bij de andere gezaghebbende ouder. Wanneer tijdens die plaatsing een zorgregeling tot stand komt waarbij het zwaartepunt van de zorg bij die ouder ligt, vormt deze zorgregeling een zelfstandige titel voor het verblijf van het kind. Het eindigen van de machtiging tot uithuisplaatsing brengt dan niet zonder meer mee dat het kind moet terugkeren naar de ouder bij wie het vóór de uithuisplaatsing woonde. Een zorgregeling kan worden vastgesteld als nevenvoorziening in een procedure tot ontbinding van een geregistreerd partnerschap (art. 827 lid 1 aanhef en onder c jo. 828 Rv). Daarnaast kan de rechter over geschillen over de gezamenlijke uitoefening van het gezag beslissen (art. 1:253a lid 1 BW) en hierbij een zorgregeling vaststellen en bepalen bij welke ouder de minderjarige zijn hoofdverblijfplaats heeft (art. 1:253a lid 2 aanhef en onder a en b BW). In deze zaak gold een zorgregeling waarbij de kinderen hoofdzakelijk bij de moeder verbleven. De machtiging tot uithuisplaatsing was daardoor niet langer noodzakelijk als titel voor hun verblijf bij haar.

Beoordeling zelfstandige verzoeken van de vader

Volgens de P-G heeft de rechtbank het verzoek van de vader aldus opgevat dat de kinderen uitsluitend vanwege het verstrijken van de machtiging tot uithuisplaatsing bij hem moesten worden teruggeplaatst. De rechtbank overwoog hiertoe dat inmiddels een zorgregeling gold waarbij de kinderen bij de moeder woonden en eens per twee weken een weekend bij de vader verbleven. Omdat beide ouders gezag hadden en het zwaartepunt van de zorg op grond van die regeling bij de moeder lag, was een machtiging tot uithuisplaatsing niet meer nodig om het verblijf van de kinderen bij haar te rechtvaardigen. Het aflopen van de machtiging leidde daarom niet tot de conclusie dat de kinderen naar de vader moesten terugkeren.

Volgens de P-G heeft de rechtbank het verzoek daarmee feitelijk inhoudelijk afgewezen. De uitgesproken niet-ontvankelijkverklaring past daar niet goed bij, omdat daarvan alleen sprake is wanneer de rechter om processuele redenen niet aan een inhoudelijke beoordeling toekomt. Uit de beschikking blijkt bovendien niet dat de rechtbank het verzoek ook heeft opgevat als

een verzoek om de hoofdverblijfplaats van de kinderen op grond van artikel 1:253a BW bij de vader te bepalen.

In hoger beroep heeft de vader opnieuw verzocht de kinderen bij hem terug te plaatsen. Hij stelde daarbij dat geen geldige machtiging tot uithuisplaatsing meer bestond en dat de hoofdverblijfplaats van de kinderen niet formeel bij de moeder was vastgesteld. Uit de processtukken blijkt echter niet dat de vader zijn verzoek duidelijk heeft gebaseerd op artikel 1:253a BW. Ook toen het hof tijdens de zitting expliciet vroeg naar de juridische grondslag van het verzoek, is niet aangevoerd dat het ging om een verzoek tot vaststelling of wijziging van de hoofdverblijfplaats. De moeder heeft het verzoek evenmin zo opgevat. Het hof heeft zich aangesloten bij de inhoudelijke beoordeling van de rechtbank. Het heeft geoordeeld dat de bestaande zorgregeling voldoende grondslag bood voor het verblijf van de kinderen bij de moeder en dat het verzoek tot terugplaatsing daarom niet werd toegewezen.

Volgens de P-G heeft het hof het verzoek terecht niet opgevat als een verzoek over de hoofdverblijfplaats op grond van artikel 1:253a BW. De overweging dat over de hoofdverblijfplaats moet worden beslist in de lopende ontbindingsprocedure betekent slechts dat die kwestie daar al aan de orde was. Daaruit volgt niet dat het hof van oordeel was dat in de onderhavige procedure nooit over de hoofdverblijfplaats kon worden beslist. De uitleg van het verzoek was bovendien voorbehouden aan het hof als feitenrechter en is niet onbegrijpelijk.

Bespreking van de klachten

De eerste klacht mist feitelijke grondslag. Het hof heeft niet geoordeeld dat in een procedure over een ondertoezichtstelling nooit over de hoofdverblijfplaats kan worden beslist. Het heeft slechts overwogen dat de hoofdverblijfplaats in dit geval aan de orde was in de al lopende ontbindingsprocedure. Ook de tweede klacht mist feitelijke grondslag, omdat het hof het verzoek tot terugplaatsing wel degelijk inhoudelijk heeft beoordeeld. De derde klacht faalt eveneens. Omdat het hof het verzoek niet hoefde op te vatten als een verzoek op grond van artikel 1:253a BW, hoefde het ook niet aan de bij die bepaling behorende maatstaf van het belang van het kind te toetsen.

Conclusie

De P-G concludeert tot verworping van het cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-05-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:451

Zaaknummer: 25/03752

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toewijzing van verzoek tot voornaamswijziging omdat betrokkene ernstig wordt belemmerd in zijn resocialisatie als gevolg van zijn strafrechtelijk verleden. Artikel 1:4 lid 4 BW; artikel 8 EVRM.

Feiten en omstandigheden

De verzoeker is onder meer veroordeeld voor het doden van zijn moeder. Na de gevangenisstraf volgde tbs met meerdere verlengingen, die in 2025 is geëindigd. Sindsdien zijn er geen incidenten geregistreerd.

De verzoeker geeft aan ernstig belemmerd te worden in zijn resocialisatie, vanwege de wetenschap dat als mensen met wie hij in contact komt hem googelen, zijn strafrechtelijk verleden altijd opkomt. Hierdoor is hij afgewezen voor een stage waarvoor hij aanvankelijk was aangenomen, is solliciteren onmogelijk gebleken, zelfs met tussenkomst van een begeleidende instantie, en gaat hij het aangaan van sociale contacten uit de weg.

Verzoekschrift

De verzoeker verzoekt de rechter conform artikel 1:4 lid 4 BW om zijn voornaam te wijzigen.

Het OM vraagt het verzoek af te wijzen. Het stelt dat het in het algemeen belang is dat de justitiële informatiedienst betrouwbaar en volledig is. Een wijziging in het BRP is verbonden met Justitiële Documentatie, maar als er op de oude naam gezocht wordt in plaats van via het BSN kunnen er onjuiste gegevens worden verstrekt. Dit maakt in algemene zin een naamswijziging als er al sprake is van Justitiële Documentatie onwenselijk. In dit specifieke geval maakt de ernst van het feit waarvoor de verzoeker is veroordeeld en het gegeven dat de tbs nog maar recentelijk is geëindigd, de naamswijziging onwenselijk, zeker indien er gerecidiveerd wordt. Daarnaast geeft het OM aan dat enkel googelen op de voorletter in combinatie met de achternaam nog steeds de door de verzoeker ongewenste hits oplevert. Ook na de naamswijziging kan hij dus geconfronteerd worden met de ongewenste gevolgen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt dat voor een naamswijziging op grond van artikel 1:4 lid 4 BW er een

voldoende zwaarwiegend belang dient te bestaan. Wanneer hiervan sprake is, volgt niet uit de wetsgeschiedenis, maar dient er aansluiting te worden gezocht bij de jurisprudentie van het EHRM. Voornamen vallen onder artikel 8 EVRM. Het niet toestaan van een naamswijziging is niet per se een ongeoorloofde inmenging met dit recht, maar er moet sprake zijn van een evenwichtige afweging tussen de belangen van het individu en die van de staat.

De rechtbank is van oordeel dat de verzoeker een voldoende zwaarwiegend belang heeft, nu hij wordt belemmerd in zijn resocialisatie. Ook ziet de rechtbank geen reden na de stellingen van het OM om het algemeen belang zwaarder te laten wegen. Het OM heeft aangegeven dat na de naamswijziging de verzoeker blijft beschikken over zijn oude identiteitsbewijs totdat deze is verlopen, waardoor hij in de Justitiële Documentatie voorkomt als onbekend. De rechtbank gaat hierin niet mee, omdat een naamswijziging ertoe leidt dat alle identiteitsbewijzen van die persoon ongeldig worden en er een nieuw identiteitsbewijs moet worden aangevraagd. Oude documenten moeten daarbij worden ingeleverd of onklaar gemaakt worden. De rechtbank acht het onwaarschijnlijk dat de verzoeker geen nieuw identiteitsbewijs zal aanvragen.

Verder merkt de rechtbank nog op dat een googlezoekopdracht op basis van de voorletter naar de oude naam zou verwijzen, en niet naar de nieuwe naam.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek toe en gelast de wijziging van de voornaam van de verzoeker.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:4324

Zaaknummer: C/01/413993 / FA RK 25-1229

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kortgedingvonnis over de inschrijving voor zwemlessen en de wijziging van de gemaakte afspraken tussen de gescheiden ouders op dit punt.

Feiten en omstandigheden

De vrouw en de man zijn tot 2025 getrouwd geweest. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren, die sinds de scheiding bij de man wonen. De ouders hebben gezamenlijk gezag. Door de partijen is een afsprakenlijst opgesteld, waarbij onder meer is afgesproken dat het oudste kind op zaterdagochtend zwemlessen volgt. De vrouw regelt ook voor het tweede kind zwemlessen zodra deze 3 jaar wordt.

Vordering

De vrouw vordert primair de man te gebieden dat de afspraak betreffende de zwemlessen wordt nagekomen op straffe van een dwangsom, en subsidiair de afspraak betreffende de zwemlessen te wijzigen in die zin dat het kind zwemlessen volgt volgens de indeling van de zwemschool en de man te gebieden de gewijzigde afspraak na te komen op straffe van een dwangsom.

De man vordert in reconventie vervangende toestemming om het kind in te schrijven bij een andere zwemschool.

De vrouw wil graag dat de kinderen naar de huidige zwemschool gaan, vanwege de kwaliteit en haar band met deze zwemschool. De zwemlessen voor het oudste kind zijn nu echter ingedeeld op verschillende dagen, waaronder donderdagavond, zaterdag en vrijdag. De vrouw stelt voor om eventueel flexibel om te gaan met de contactmomenten, zodat zij haar kind naar zwemles kan blijven brengen. Sinds de ouderschapsbemiddeling is gestopt, is de communicatie tussen de ouders verslechterd en heeft de vrouw het gevoel door de man buitenspel te worden gezet. Zij geeft aan open te staan voor het herstarten van de ouderschapsbemiddeling.

De man geeft aan het niet eens te zijn met de gemaakte afspraken over de zwemlessen, omdat

destijds de lestijden nog niet bekend waren. Volgens de man is het niet in het belang van het kind om de zwemlessen bij de huidige zwemschool op wisselende dagen te volgen. De door de vrouw voorgestelde wijzigingen zijn niet in lijn met de zorgregeling en het extra gereis zou te vermoeiend voor het kind zijn. Het is daarom in het belang van het kind om zijn zwemlessen in de buurt van zijn gewone verblijfplaats te volgen.

Beoordeling en motivering

De rechter wijst erop dat de partijen destijds bewust de afspraak hebben gemaakt dat de kinderen zwemlessen zouden volgen bij de huidige zwemschool, en dat de man blijkbaar inzag dat het volgen van zwemlessen bij deze zwemschool belangrijk was voor de vrouw en de kinderen. De man woonde destijds ook al in zijn huidige woonplaats. De vrouw heeft laten zien mee te willen denken. De man lijkt hiertoe minder bereid en stelt slechts dat de aangedragen opties niet mogelijk zijn. De rechter begrijpt dat het belastend kan zijn voor het kind om tijdelijk op donderdagavond na school te moeten reizen om zwemles te volgen en daardoor later thuis te zijn, maar acht dit niet onoverkomelijk. Gelet op de gemaakte afspraken acht de rechter het volgen van zwemlessen bij de huidige zwemschool in het belang van het kind. De partijen zullen samen afspraken moeten maken over het tijdelijk volgen van de zwemlessen op donderdagavond. Ook geeft de rechter de partijen mee om opnieuw een hulpverleningstraject aan te gaan, waar de partijen voor open staan.

Conclusie

De rechter wijzigt de gemaakte afspraak met betrekking tot de zwemlessen in die zin dat het oudste kind eerst op donderdagavond, dan op zaterdagochtend en daarna op vrijdag de zwemlessen bij de huidige zwemschool volgt, en veroordeelt de man hieraan zijn medewerking te verlenen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:4488

Zaaknummer: C/02/445479 / KG ZA 26-96

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De man verzoekt in hoger beroep wijziging van de kinderalimentatie. De vrouw stelt dat hij misbruik van procesrecht maakt. Het hof oordeelt dat de man (nog) ontvankelijk is omdat het belang van de kinderen bij de alimentatie het conflict tussen partijen overstijgt. De A-G concludeert tot verwerping van het cassatieberoep.

Feiten en omstandigheden

Het huwelijk van partijen is in 2021 ontbonden. Zij hebben twee minderjarige kinderen. Tussen partijen zijn sindsdien verschillende procedures over kinderalimentatie gevoerd, zowel in Nederland als in Marokko. In de onderhavige procedure verzoekt de man wijziging van de eerder vastgestelde kinderalimentatie; de rechtbank heeft hem niet-ontvankelijk verklaard, waarna hij in hoger beroep is gegaan.

Grieven in hoger beroep

In hoger beroep verzoekt de man de door de vrouw te betalen kinderalimentatie opnieuw vast te stellen. De vrouw voert als verweer dat de man niet-ontvankelijk moet worden verklaard wegens vexatoir procederen: hij blijft procederen over dezelfde onderwerpen waarover al diverse instanties hebben geoordeeld, hij herhaalt steeds dezelfde zetten en baseert zich op onrechtmatig verkregen bewijs, onder meer door met haar gegevens de Belastingtelefoon te bellen en op haar naam een toevoeging aan te vragen.

Beoordeling en motivering van het hof

Van misbruik van procesrecht is pas sprake als het instellen van de vordering, gelet op de evidente ongegrondheid ervan, in verband met de betrokken belangen van de wederpartij achterwege had behoren te blijven. Daarvan kan pas sprake zijn als de eiser zijn vordering baseert op feiten en omstandigheden waarvan hij de onjuistheid kende dan wel behoorde te kennen, of op stellingen waarvan hij op voorhand moest begrijpen dat deze geen kans van slagen hadden. Bij het aannemen van misbruik van procesrecht past terughoudendheid, gelet op het recht op toegang tot de rechter dat mede wordt gewaarborgd door artikel 6 EVRM.

Het hof onderkent dat de man weinig mogelijkheden onbenut laat om de conflictueuze verhouding voort te zetten: hij is een groot aantal procedures gestart, benadert diverse instanties en de omgeving van de vrouw (zoals haar werkgever en verhuurder), vergaart op laakbare wijze bewijs, dreigt met aangiften en dient herhaaldelijk klachten in tegen haar advocaten. Deze situatie is door de Raad voor Rechtsbijstand inmiddels als intieme terreur aangemerkt en aan de vrouw is een uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven toegekend wegens huiselijk geweld en stalking door de man. Daardoor moet nadrukkelijk worden stilgestaan bij de vraag of het de man werkelijk om de kinderalimentatie te doen is of dat hij vooral de vrouw wil dwarszitten.

Hoewel de aanwijzingen voor het laatste steeds sterker worden, kan de man het procesrecht in dit geval toch (nog) niet wegens misbruik worden ontzegd. Doorslaggevend is dat de procedure ziet op de bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen; dat belang overstijgt het conflict tussen partijen en de rol die de man daarin vervult, ook als zijn gedrag als intieme terreur kan worden gekwalificeerd. Bovendien kan niet op voorhand worden gezegd dat er inhoudelijk niets op het spel staat, nu de laatste financiële gegevens van de vrouw uit 2022 dateren en niet in geschil is dat zij inmiddels een nieuwe baan heeft. Onder deze omstandigheden kan de man (nog) in zijn verzoek worden ontvangen.

Cassatie

De man heeft cassatie ingesteld. Het cassatiemiddel gaat over de berekening van de kinderalimentatie door het hof.

Conclusie A-G

De A-G concludeert tot verwerping van het cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:579

Zaaknummer: 26/00163

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vader verzoekt wijziging van de hoofdverblijfplaats van de kinderen naar hem en een zorgregeling, om het proces van ouderonthechting te doorbreken. De rechtbank wijst dit af omdat contact met de vader op dit moment niet in het belang van de kinderen is, en stelt enkel een eenzijdige informatieregeling vast. Bij de beschikking is een kindbrief gevoegd.

Feiten en omstandigheden

Het geregistreerd partnerschap van de ouders is in 2024 ontbonden. Zij hebben twee zonen van 14 en 8 jaar, over wie zij gezamenlijk gezag uitoefenen. De kinderen wonen bij de moeder en hebben geen contact meer met de vader; de oudste sinds april 2023, de jongste sinds december 2024. De kinderen zijn in 2024 onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (GI), maar die ondertoezichtstelling is in december 2025 tussentijds beëindigd. De ingezette hulpverlening leidde niet tot resultaat en het verzet van de kinderen tegen contactherstel leek zelfs te groeien. In het kader van de ondertoezichtstelling is hulpverlening ingezet en heeft Youké een gezinsdiagnostisch onderzoek uitgevoerd.

Verzoek

De vader verzoekt primair de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij hem te bepalen en subsidiair een zorgregeling vast te stellen. Meer subsidiair verzoekt hij een informatieregeling, waarbij de moeder hem maandelijks per e-mail informeert over het welzijn van de kinderen en foto's verstrekt. Hij beroept zich op het rapport van Youké en vindt het noodzakelijk dat de kinderen uit de invloedsfeer van de moeder worden gehaald en tijdelijk in een netwerkgezin gaan wonen om de ouderonthechting te stoppen. De moeder heeft verweer gevoerd.

Beoordeling en motivering

Hoofdverblijfplaats en zorgregeling

De rechtbank wijzigt de hoofdverblijfplaats niet en stelt evenmin een zorgregeling vast. Pogingen om het contact tussen de vader en de kinderen te herstellen zijn tot nu toe niet

gelukt en de kinderen zijn stellig dat zij geen contact met de vader willen. Het door Youké uitgevoerde onderzoek heeft vijf oplossingsrichtingen opgeleverd. In vier daarvan wordt ingezet op plaatsing van de kinderen in een andere omgeving dan bij de moeder. De vijfde optie houdt in om de weigering van de kinderen te volgen en voorlopig in de bestaande situatie te berusten. De GI heeft voor die laatste optie gekozen, omdat bij een uithuisplaatsing – gelet op de leeftijd van de kinderen en hun weigering – het aanzienlijke risico bestaat dat het doel daarvan niet kan worden gewaarborgd en de effecten ervan uiteindelijk schadelijker kunnen zijn dan het ontbreken van contact met de vader.

De rechtbank oordeelt dat zich sinds de beëindiging van de ondertoezichtstelling geen gewijzigde omstandigheden hebben voorgedaan en dat contact met de vader op dit moment niet in het belang van de kinderen is. Op dit moment kan van de kinderen niet worden gevergd dat zij werken aan contactherstel; de GI en de Raad voor de Kinderbescherming delen dat standpunt. De verzoeken van de vader worden daarom afgewezen. De rechtbank onderkent dat deze situatie voor de vader zeer pijnlijk en ingrijpend is en spreekt de hoop uit dat de kinderen op termijn ruimte voelen om toenadering te zoeken.

Informatieregeling

Het is in het belang van de kinderen dat de vader weet wat er in hun leven gebeurt, mede omdat hij samen met de moeder het gezag heeft en dus moet kunnen meebeslissen over belangrijke onderwerpen. De rechtbank bepaalt daarom dat de moeder de vader eens per drie maanden per e-mail informeert en hem eens per zes maanden een recente foto stuurt.

Kindbrief

De rechter heeft een brief gestuurd aan de kinderen waarin de beslissing wordt uitgelegd.

Beslissing

De rechtbank stelt een informatieregeling vast en wijst de overige verzoeken af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3455

Zaaknummer: C/16/604599 / FO RK 25-1620

Wetsartikelen: